

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Quod vniuersa mentis nostræ intentio atque propositu[m] in
consideratione ac desiderio huius vnius figi debeat.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

tatem complectitur: neque possibile est, vnum si
ne altero esse. Sed nec possibile est, aliquod horū
adesse: si non fuerit mens ipsa a passionibus inor-
dinatis expers, & a peccato immunis: non sic ut
omnes passiones prorsus euicerit, et ab omni cul-
pa libera sit: sed quoniam quo passiones magis
refrenat, & ab omni offensa sollicitius cauet: eo
delectationi & contemplationi aptior fiat. Por-
ro si in mortali peccato sit, & passionibus serui-
at: neque contemplatur, nec diligit: quia in gra-
tia non est, sine qua nec contemplatio, nec dile-
ctio adest. Itaque hoc vnum quod necessarium
est, existimet virtutum zelator, non aliud esse, q̄
cordis mundiciam. Sed & deus, qui omnis boni
principium est & finis, hoc vnum quod necessa-
rium est rite cēsetur, tanquam obiectale bonum. Luc. 10?
Cordis vero mundicia, vt formalis perfectio, &
intrinsicus finis, per quem deo anima vnitur, ad
hæret, & in immenso, æternoque bono contenta
redditur atque quiescit: segregata a multis, & in
vno confixa.

Quod vniuersa mētis nostræ intentio, atq̄
propositum, in consideratione ac desiderio
huius vnus figi debeat. Art. IIII.

VOniam igitur mens humana se-
cūdam naturā tam mobilis est, atq̄
instabilis: a contemplatione & amo-
re huius vnus, quod necessariū est,
subito cadit: nec in eo diu fixa exi-
stit. Propterea id ei optimum est, si
in vno stabiliri debet, vt hoc vnum firmiter ac
indelebiliē cordi atq̄ affectui suo imprimat: &
ad ip̄m cuncta, q̄ agit & patit, referat: & oē suū
exercitiū ad ip̄m coordinet: quatenus dū se aīa

a n̄ ab

Consilium
spūalis, pfe-
ctus opti-
mū

ab hoc vno, quod necessarium est, elongatam
intelligit, aut distrahi sentit: intime doleat, pro-
tinusq; ad ipsum recurrat, et pro viribus in iplo
stabiliri festinet: atq; in hoc sancto labore, vni-
uersum vitæ huius tempus deducat. Quoniam
quo in hac re vehemētius proficit, eo melior est,
perfectior, & futuræ felicitati propinquior. Itaq;
quotiescunq; nos passio aliqua turbat, quoties
ira inflammat, inuidia torquet, impatiētia agit-
tat, superbia effert, gula obnubilat, accidia de-
primit: pensemus & doleamus a puritate men-
tis, quæ sola necessaria est, nos elongari ac di-
strahi. Vnde ad amorem puritatis mentalis ani-
mus mox reuocandus est, & ipsius affectu mū-
diciæ, vniuersarum nebulae passionum proflus
spernendæ sunt, & extirpandæ. Præterea has im-
moderatas passiones charitati esse contrarias,
eiusq; expulsivas, palam est. Elucescit quoque,
quia contemplationes summe impediunt: & nō
solum hæ, sed & inutiles phantasia, cogitatio,
que inanes, vagæ, & viles, contemplationē vel
interrumpunt, vel auferunt. Itaq; nunquam ob-
liuioni tradenda est memoria huius vnus, sed
iugiter ad ipsum est conuertendus mentis intuitus:
ipsum siquidem est, propter quod venimus.
Et ideo semper ardens vitæ monasticæ sectator
sibimet, dicat: Ad quid venisti?

Quid im-
pediat con-
tēplationē

De iugi atq; sollicita custodia cordis

Arti. V.

Gitur cum sit mundicia seu puritas
cordis, finale animæ nostræ bonum
& summa perfectio: cuius intuitu
omnia agenda, sustinendaq; sunt:
maximè desiderari debet, & pro
eius ad